

Ze zápisků svatého apoštola Pavla

Bernadeta Kurešová

Byl slunný květnový den a jak na zemi, tak v nebi bylo krásně. Na zemi byly ulice ještě zmáčené krátkým deštěm a v nebi se všude rozprostírala spousta tenkých průsvitných mráčků.

Musím říct, že už hned zrána se mi pracovalo velice dobře, i když jsem si vytýčil těžký úkol – přepsat celý svůj list Římanům do moderní verze včetně smajlíků a správné typografie, se kterou mi ale naštěstí pomáhal nejbližší anděl. Při práci jsem si dokonce ještě pobrukoval dnešní hymnus, když tu si mě zavolal Bůh Otec, že prý chce něco důležitého.

„Milý Pavle,“ oslovil mě, „jsem rád, že se tak snažíš pomáhat lidem a nová verze tvého listu by jim byla jistě srozumitelná, ale přesto bych si přál, aby k nim zavítal nějaký svatý i osobně. A mezi všemi teology jsem vybral právě tebe, protože jsi toho s lidmi hodně zkusil. Chtěl by ses tedy vydat na zemi?“ Už mockrát jsem přemýšlel, jaké by to asi bylo v této době hlásat Krista, a tak jsem souhlasil.

Loučení s ostatními a hlavně vypínání počítače, který se zatím nějak zasekl, mi ale trvalo docela dlouho, už se začalo stmívat. To mi ale vůbec nevadilo, protože objevit se někde na zemi můžu stejně dobře ve dne i v noci. Když jsem se ale dozvěděl, že Bůh si přeje provést můj transport téměř bez výjimečných zázraků – a to padákem, začala se o mě znovu pokoušet má lidská slabost, která mi byla mezitím navrácena, a musel jsem se pořádně nutit k poslušnosti, protože mi bylo jasné, že večer bude na padáku pořádná zima.

Ale za chvíli jsem měl padák na zádech a vypadalo to, že z nebe vyskočím ještě před setměním. Jenže u brány jsem při loučení s apoštolem Petrem trošku pozapomněl na neúprosnost pozemského času. Mohl jsem si tedy sám za to, že mi nejen bylo chladno, ale také jsem nevěděl, kam padám a měl jsem strach, abych neskončil svůj slavný let někde v řece. Zpátky jsem se sice mohl vrátit kdykoli, ale neudělal jsem to.

Přistání na liduprázdném poli mi sice dodalo odvalu, ale té bohužel nepřispěl fakt, že začalo pršet. Zablácený a zmáčený jsem se tedy vydal k nějakému městu, které v noci vydávalo tolik záře, že to až vypadalo, jako by se rozednívalo. Ulice byly prázdné, až na jeden kolem projíždějící trolejbus, o němž jsem mnoho slyšel, ale který mě zklamal, protože tváře v něm zdaleka tak nezářily jako město samo a můj zrak jen marně pátral po otevřených breviářích.

Lidé v domech ještě svítili, a tak jsem zazvonil u nejbližších dveří s úmyslem požádat o nocleh. V předsíni se za chvíli objevilo světlo, ale vzápětí zase zhaslo. Když se to u jiných stavení opakovalo, přišel jsem na to, že lidé mají ve dveřích otvor pro oko, kterým mě vidí, ještě než otevřou. Nezvané hosty potom nemusí přijímat. V posmutnělé mysli se mi vybavilo přísloví „Host do domu, Bůh do domu.“ a řekl jsem si, že v hostech zřejmě tito lidé Boha nespátřují. Až časem jsem pochopil, že Boha ve skutečnosti většinou vítají úplně stejně jako mě právě teď.

Někteří lidé zmíněné kukátko na dveřích neměli a potom mi nadávali z oken, nebo přede mnou vyděšeně zabouchli dveře. Po těchto zkušenostech jsem si začal uvědomovat, že na zemi se bohatí lidé bojí chudých a chudí zase bohatých a možná právě proto si jsou tak cizí.

V tomto dojmu mě utvrdil i majitel místní noclehárny – nyní zvané hotel – který mě bez jediného slova vykázal. Pustil jsem se tedy do beznadějně hledání fary. Rozumnější mi přišlo hledat nejdřív kostel - protože ten je vyšší než fara a měl by být odevšad vidět, aby lidem připomínal Boha. Už na první pohled ale bylo zřejmé, že v tomto městě tomu tak není. Vysoké budovy mi bránily ve výhledu. Po dlouhém bloudění se přede mnou přece jen začal rýsovat kostel, bohužel v tuto hodinu už zavřený a ani na faru se nedalo dozvonit. Lehl jsem si tedy na podstavec polorozpadlého křížku a po večerní modlitbě

přemýšlel o tom, jestli je toto město spíše pohanské, nebo křesťanské. Křesťansky sice nevypadalo, jenže v nebi z něho bylo nahlášeno tolik křtů, že pohanské také být nemohlo, a to mě uklidnilo. Ve spánku se mi ale zdálo o spoustě pokřtěných křesťansky nevychovaných dětech. Musím říct, že ve snu je velmi těžké přemýšlet o tom, že pro některé lidi už svátost není svatá.

Když tu najednou - prásk, vžžž, skříp, bang!!! Lomoz otřásal městem. A s postupem času rámus sílil. Byla mi ale divná jedna věc: jak jsem mohl přeslechnout kostelní zvony, které přece zvoní ke mši, nebo k modlitbě ještě dřív, než všichni začnou pracovat?

Po ranní modlitbě jsem se vydal hledat své křesťanské bratry nebo alespoň světské úřady, abych mohl hlásat s jejich podporou Boží slovo a nějak uvést ve známost svoje CD s prvními pěti moderně upravenými kapitolami listu Římanům. Během cesty jsem sice viděl mnoho domů nadepsaných sídlo církve té a té, křesťanské to a to, ale domy byly v tuto dobu opuštěné. A čím víc jich bylo, tím rozličnější byly vznešené názvy na jejich průčelích, až se mi začalo zdát, že křesťané 21. století jsou nějak nejednotní.

Brzy se ukázalo, jak velká to byla chyba, nevzít si s sebou Bibli. Počítal jsem totiž s tím, že mi ji někdo půjčí, nebo mi nějakou přebytečnou daruje, protože mi bylo známo, že lidé této části světa žijí v nadbytku. Ale skutečnost mě brzy odradila. Už při slově půjčit jsem byl zahrnut nadávkami, nebo zas nezúčastněnými pohledy. Když mně napadlo pro změnu začít slovem Bible, lidé se ušklíbli, nebo vůbec nezareagovali.

Přiblížilo se poledne a přede mnou se konečně objevily věže velkého chrámu. Podle všeho to byla brněnská katedrála sv. Petra a Pavla, přidal jsem tedy do kroku, abych ji mohl navštívit a místním křesťanům nabídnout svoje CD s listem Římanům.

V chrámě bylo těžké se modlit. Byla tu nějaká třída na školním výletě a další turisté. Někteří se uvnitř fotili s vyplazenými jazyky, zdviženými prsty, jiní nahlas mluvili a kdosi dokonce přeběhl z jednoho konce kostela na druhý. O křížování a poklekání nemohla být řeč a focení každého objektu se mu nemohlo stavět na roveň.

Na biskupství mě oproti tomu přijali vlídně. Předložil jsem jim svůj úmysl vydávat svědectví o Bohu, poukázal na CD zastrčené v kapse a představil se jako Pavel. Na otázku jaké je moje příjmení se mi na jazyk drala odpověď „z Tarsu,“ ale včas jsem se zarazil a opáčil: „Údaje zatím ponechme stranou, spíše bych rád věděl, jak byste doporučovali mé poselství publikovat. Přál bych si totiž, aby je dostali do rukou a místní pokřtění lidé, kteří na Boha už trochu pozapomněli.“

„Pokud myslíte nevěřící, tak ti křesťanské knihy většinou vůbec nečtou, jen zřídka.“ Poděkoval jsem za informaci a dodal, že v tom případě zkusím štěstí u necírkevních nakladatelství, kde snad dojdou spisy nějaké známosti. Poté, co mi bylo řečeno, že v mém oděvu – který se skládal z dlouhého místy poničeného plátna a opánek – mě žádné nakladatelství nepřijme, se mě nakonec zeptala starší sekretářka: „Vy jste poutník?“

„Také se to tak dá říct. Putuji za lidmi.“ usmál jsem se. Po našem rozhovoru jsem se osprchoval a obdržel i nový oděv. A pak jsem s díky nastoupil cestu za světskou mocí.

Prošel jsem mnohá nakladatelství. A mockrát mi bylo řečeno, že: „... o dané téma není zájem, v módě jsou teď spíše indické nauky a knížky o józe.“ Na mé CDčko se většinou ani nepodívali, doporučili mi zkusit štěstí u nějakého křesťanského vydavatele.

Chtěl jsem se podívat, jaké tedy mají knihkupectvích za knížky. Cestou mě mýjeli smutní, neusmívající se lidé. Zkoušel jsem se tedy usmívat já. Občas úsměv někdo opětoval. Většinou ne. Vráželi do mě a spěchali někam za neznámým cílem. A čím víc jich kolem mě procházelo, tím víc mi bylo jasné, že ty jejich cíle nejsou moc svaté. Protože do nebe se nechodí se zbytečnými vráskami na čele. Jedna

dívka i plakala. Dal jsem se s ní do řeči. Mluvila o tom, jak je svět složitý a o depresích. „Svět není tak složitý.“ řekl jsem, „Svět je krásný. Bůh...“ v té chvíli si děvče odsedlo.

Dveře knihkupectví byly otevřené a já vešel. Objevil jsem i regály plné filosofických knížek. Ne, to nebyla ta filosofie, jakou jsem psal já. Byla to právě ta filosofie, která činí život tak složitým, protože o něm až příliš spekuluje, místo aby se spokojila s tím prostě a obyčejně ho žít. Neobdivuje květiny, jen přemýšlí a přemýšlí.

Hlásat Krista a příliš o tom nepřemýšlet znamená hlásat ho vlastním příkladem. To že evangelium je dobrá zpráva nemůžeme dokázat slovy nikdy tak dobře, jako svým úsměvem. Vyšel jsem ven. Slunce už zapadalo a na nebi se rýsoval černý obrys Petrova. Na zemi ležel kousek křídý. A já před nejbližší kostel napsal velkými písmeny: ÚSMĚV! A pod to: DNES MUSÍME HLÁSAT EVANGELIUM HLAVNĚ PŘÍKLADEM. A ze strachu, že to lidé už zapomněli ještě o dlažební kostku níž: EVANGELIUM PŘECE ZNAMENÁ DOBRÁ ZPRÁVA.“ Potom jsem ještě jednou vzhlédl k obloze a zavřel oči. Když jsem je otevřel, byl jsem v nebi. Zaneprázdnění lidé to ani nezpозorovali. Dlouho jsem se potom přimlouval u Boha, aby nepršelo a ta křída se moc brzy nesmazala. Ještě něco – na zemi se mi v tom zmatku někde ztratilo to moje CDčko s moderním listem Římanům. A je to tak vlastně dobře, vždyť lidé většinou neznají ani ten starý. Přečtete si tenhle příběh a přemýšlejte o něm. Jen díky tomu, že se stal, jsem napsal své nové poselství. Je ještě pořád trošku rozmazané před jedním kostelem. A v srdcích těch, kteří ho četli.